Ročník XV. 14. červen 2020 Číslo 24. Těla a Krve Páně

ANGELUS

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín

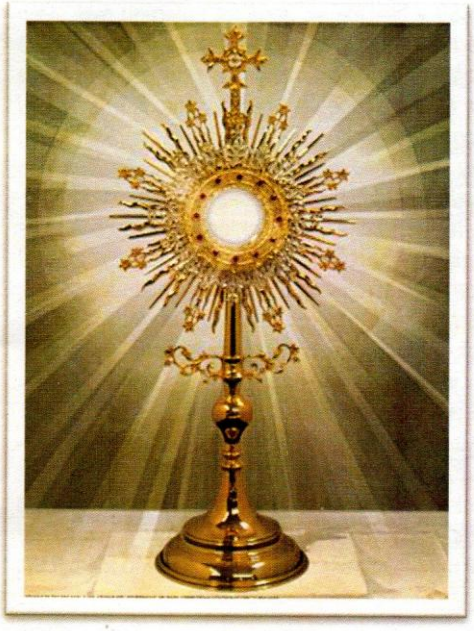
1. čtení: Dt 8,2-3.14b-16a 2. čtení: 1 Kor 10,16-17

Ev.: Jan 6,51-58

Žl 147 **Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!**

Kapka rosy z Božího slova: „Chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa". Jak často při mši svaté slyším formuli „Tělo Kristovo", na kterou snad i trochu automaticky odpovím „amen". A při tom – s jakou bázní, úctou a především radostí bych měl toto slovo říkat! Sám vtělený Bůh touží přijít do mého srdce!

A zde je, Pane, moje tělo, které se tobě vydává...



Ježíš se nám v eucharistii zcela odevzdává jako ženich své nevěstě. Očekává, že se i my v odpověď budeme chtít darovat jemu.

Celé dějiny spásy od první až do poslední knihy Písma svatého jsou protkány touhou Boha po důvěrném vztahu s člověkem, který se má uskutečnit skrze smlouvu mezi nimi. Už po potopě uzavírá Bůh smlouvu s Noem, při které sám sebe zavazuje slibem (Gn 9,1-17). Po rozptýlení lidstva při stavbě babylonské věže se další smlouva omezuje na otce všech věřících Abraháma a jeho potomstvo (Gn 17,1-14). Po utrpení Izraele v Egyptě dochází na Sinaji k uzavření smlouvy, která je nazývána smlouvou starou (Ex 24,1-11). Jejím základem byla jednak krev obětních zvířat jako „krev smlouvy", jíž se kropil oltář jako symbol Boha a lid, a dále Boží slib a slib poslušnosti ze strany Izraele. Od samého začátku však byl tento slib ze strany lidí porušován.

Proto proroci předpověděli novou smlouvu, která nebude založena na lidské křehkosti, ale bude

vepsána do lidských srdcí. Nejjasnější text najdeme u proroka Jeremiáše: *„Hle, blíží se dni – praví Hospodin, kdy sjednám s Izraelovým a Judovým domem novou smlouvu: ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal s jejich otci, když jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; smlouva, kterou zrušili, ačkoli já jsem byl jejich pánem – praví Hospodin. Taková bude smlouva, kterou sjednám s Izraelovým domem po těch dnech – praví Hospodin: Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíšu jim ho do srdce, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. Nebude již učit druh druha, bratr bratra: „Poznej Hospodina!" Neboť mě poznají všichni od nejmenšího do největšího – praví Hospodin. Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hřích už nevzpomenu."* (Jer 31,31-34).

Tuto smlouvu nemohl s Bohem uzavřít nikdo z nás, proto nám dal Bůh tajemný příslib Božího služebníka, který nás zachrání tím, že na sebe vezme naše hříchy, naše nemoci a bolesti, naši nevěrnost, a který za nás zemře a národy pokropí ke spáse svou vlastní krví (srov. Iz 52,13-53,12). Autor listu Židům spojuje naše posvěcení a ustanovení nové smlouvy s dobrovolnou obětí Božího Syna za nás:

„Když Kristus přicházel na svět, řekl: „Oběti krvavé ani nekrvavé jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech a v obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: ‚Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy.' Po prvních slovech: „oběti krvavé ani nekrvavé, celopaly ani oběti za hřích jsi nechtěl a neměls v nich zálibu" – a přece to všechno se obětuje podle Zákona – hned dodává: „Tady jsem, abych plnil tvou vůli." To první ruší, aby ustanovil to druhé. A touto „vůlí" jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy (Žid 10, 5-10). Stará smlouva byla jen nedokonalým předobrazem té nové a věčné, kterou nám Ježíš, jako Velekněz, sjednal jednou provždy přístup k Bohu (srov. Žid 10,19-22).

Náš Pán – Prostředník nové smlouvy – jako pravý Bůh a pravý člověk při uzavírání této smlouvy zastupuje jak Boha, tak také nás. Na jedné straně je garantem smlouvy ze strany nás hříšníků, kteří bychom toho sami za sebe nebyli schopni, ale na straně druhé nás zve, abychom se stali smluvními partnery této zvláštní smlouvy, kterou uzavřel pro nás. Nová smlouva, kterou Pán chce uzavřít také s námi jako se společenstvím církve, novým Izraelem, a potažmo s každým z nás, je totiž smlouva svatební.

Benedikt XVI. ve své promluvě na Zelený čtvrtek 2009 v bazilice sv. Jana na Lateránu řekl: *„Pán nám prostírá stůl uprostřed hrozeb tohoto světa, a dává nám slavný kalich, kalich velké radosti, pravé slavnosti, po níž všichni toužíme, kalich naplněný vínem jeho lásky. Kalich znamená svatbu: nyní přišla ta hodina, k níž tajemně odkazovala svatba v Káni. Ano, eucharistie je více než hostina, je to svatební slavnost. A tato svatba se zakládá na sebedarování Boha až k smrti... Tento kalich je nová smlouva a věčná... a vyjadřuje tak nerozlučnost snubního svazku Boha s lidstvem... On z nás prostřednictvím tohoto daru své lásky zajisté činí opravdové partnery a uskutečňuje se snubní tajemství lásky."*

Nová smlouva, kterou Ježíš stvrdil prolitím své krve, tak nahradila starou smlouvu, kterou lidé stále porušovali a kterou nebyli schopni zachovávat. Ale následky nedodržování této staré smlouvy a prokletí s tím spojené, které mělo dopadnout na nás, vzal na sebe Ježíš (srov. Jer 34,18). Je to smlouva věčná, protože už nemůže být nikdy zrušena, protože *„i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe"* (2Tim 2,13). Ať děláme cokoli, jeho láska k nám zůstává věrná. Jeho krev za nás prolitá a jeho tělo vydané na smrt za nás hříšníky je tou největší zárukou, že tato smlouva nikdy nepřestane platit.

Přesto se z naší strany na nabídku této smlouvy čeká odpověď, a to nejen nějaká. On sám se nám při slavení eucharistie chce oddat jako ženich své nevěstě, a proto čeká, že se my budeme chtít darovat jemu. Je tedy na místě, abychom na jeho slova *„toto je moje tělo, které se za vás vydává; toto je kalich mé krve, které se za vás prolévá"* odpověděli *„a zde je, Pane, moje tělo, které se tobě vydává a můj život a moje láska, ve které se ti vydávám"*. Svatební smlouva mezi námi a Ježíšem a skrze něho mezi námi

a Otcem je stále znovu obnovována na oltáři, kdykoli se slaví eucharistie. Je vždy platná i bez nás, ale plný užitek z ní má jen ten, kdo uzavře nebo obnoví s Pánem svatební slib.

Jádrem této svatební smlouvy je darování sebe. Ježíš toto darování sebe uskutečnil celým svým životem, dokonal ho svou obětí na kříži a stále ho zpřítomňuje v tajemství eucharistie. V našem jazyce máme krásné pořekadlo, které vyjadřuje to, že se dotýkáme jádra věci: *„když dojde na lámání chleba"*. Nejde však jen o slovní hříčku, ale o vyjádření podstatného, protože lámání chleba je symbolem nejušlechtilejšího životního postoje, kdy člověk nemyslí jen na sebe a nežije jen pro sebe, ba naopak, kdy se stává darem pro druhé.

Evangelista Lukáš plasticky popisuje, jak se po Velikonocích Ježíš přidal k učedníkům jdoucím do Emauz (Lk 24,13-37). Ti však Ježíše nepoznali, ani když na ně mluvil, ani když jim vysvětloval Písmo a svým slovem zapaloval srdce. Teprve *„když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. V tom se jim otevřely oči a poznali ho"* (Lk 24,30-31). Proč ho poznali až při lámání chleba? Jedno vysvětlení se nabízí. Lámání chleba pro všechny přítomné v domě bylo úkolem otce rodiny. Bylo to také gesto pohostinnosti, které dávalo hostu podíl na společenství u stolu. V Emauzích byl ale Ježíš hostem a bylo běžným zvykem, aby chléb lámal hostitel a ne host. Je ale také možné, že Pán ten chléb, jak při poslední večeři, tak v Emauzích, lámal jinak, protože tím lámal sebe! Byla to jedinečnost jeho lásky, která se v gestu lámání chleba učedníkům zjevila a uzdravila jejich srdce.

V Ježíšových rukou dostalo toto gesto při poslední večeři radikální podobu darování sebe. Toto Ježíšovo gesto se následně stalo symbolem tajemství eucharistie. V prvotní církvi byl pojem *„lámání chleba"* označením pro slavení mše svaté (Sk 2,42). Současně toto gesto naznačuje jeho smrt na kříži, jeho tělo *„rozlámané"* za nás a za naše viny (srov. Iz 53,5). V eucharistii přijímáme Boží lásku a pohostinnost nám darovanou v Kristu. Současně je lámání chleba nejen výrazem kultu, ale také projevem konkrétní činné lásky k potřebnému.

Ježíš nám svým životem i svou smrtí ukazuje jedinou a jedinečnou cestu k naplnění lidského života, a tím i k vrcholnému způsobu seberealizace člověka. Člověk se uskutečňuje v nejvyšší míře tím, že žije pro druhé, že se stává darem pro Boha i pro lidi, stává se vlastně „eucharistií". */pokračování příště/*

P. Vojtěch Kodet, www.immaculata.cz

O H L Á Š K Y



V sobotu 20. VI. v 10^{30} hod. budou ve farním kostele Povýšení sv. Kříže v Hustopečích sezdáni slečna Romana Fidermáková z Hustopeč a pan Ondřej Plesník z Komárovic.

Přejeme do společné cesty životem stálé Boží požehnání, ochranu a pomoc.

světlem pro mé nohy je tvé slovo

aneb přečteme Písmo svaté za jeden rok

neděle	pondělí	úterý	středa	čtvrtek	pátek	sobota
14. VI.	15. VI.	16. VI.	17. VI.	18. VI.	19. VI.	20. VI.
Řím 12-13	Řím 14-16	Rút 1-4	Reflexe	Ef 1-3	Ef 4-6	Reflexe
Sir 40-41,15	Sir 41,16-43	Sir 44-45		Sir 46-47	Sir 48-50	

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 14. 6. do 21. 6. 2020

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Těla a Krve Páně **14. 6.**	**Hustopeče**	**8:00**	Za Antonína Bubíka, živou a † rodinu Bubíkovu, Vyškovskou, Lapčíkovu a za dvo
	Černotín	**9:00**	Na úmysl dárce
	Špičky	**9:30**	Za živé a † farníky
Pondělí **15. 6.** *sv. Vít*	**Špičky**	**17:30**	Na úmysl dárce
Úterý **16. 6.** *sv. Benon (Zbyněk)*	**Adorační den** **Bělotín**	**16:00**	Na úmysl dárce
Středa **17. 6.** *sv. Řehoř Barbarigo*	**Černotín**	**17:30**	Za † Antonína Šnejdrlu, manželky, sourozence z obou stran dvo a živou rodinu
Pátek **19. 6.** ***Nejsvětějšího srdce Ježíšova, slavnost***	**Hustopeče**	**18:00**	Za Štěpánku a Vladislava Vinklárkovy, 2 syny, snachu, vnuka, živou a † rodinu a dvo Za † rodinu Veverkovu, Poláškovu, Žemlovu, Šindlerovu, dvo a na poděkování PB za přijatá dobrodiní s prosbou o dar zdraví a ochranu PM
Sobota **20. 6.** *Neposkvrněného srdce Panny Marie, památka*	**Špičky**	**17:30**	Za † Ferdinanda Schindlera, manželku, živou a † rodinu a dvo
12. neděle v mezidobí **21. 6.**	**Hustopeče**	**8:00**	Za Jana a Marii Jakešovy, P. Jaroslava Novosada, živou a † rodinu a Marii Smrčkovou
	Černotín	**9:30**	Za živé a † farníky
	Bělotín	**11:00**	Za syna Karla, živou a † rodinu Ondřejovu

Ohlášky:

- Na sobotu 16. 6. připadá adorační den pro farnost Bělotín. V 9^{30} bude vystavena Nejsvětější Svátost Oltářní k soukromé adoraci až do 15^{30} hod., kdy začne společná adorace. Zakončení adoračního dne bude při mši svaté v 16^{00} hod. Přijďte se, prosím, poklonit Ježíši svátostnému a pomodlit se za své rodiny a farnost. Zároveň je to den vzájemných modliteb s bohoslovci kněžského semináře – bohoslovci se tento den modlí za nás, proto pamatujme i my na ně.
- Intence na druhé pololetí letošního roku je možné si nechat zapsat.

Tel. na faru: mobil: **733 741 614**
E-mail: farahustopece@gmail.com https://www.ihustopece.cz/farnost/

ANGELUS vychází pro vnitřní potřebu farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín v nákladu 300 kusů. Vydává P. František Antonín Dostál.